

Prædiken til sidste søndag efter helligtrekonger

Joh. 12, 23-33

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus svarede disciplene: »Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære. Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himlen: »Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.« Jesus sagde til dem: »Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø. Johannesevangeliet 12,23-33

”Lad os vandre i Herrens lys”, slutter Esajas dagens første læsning fra alteret. Han har profeteret om det, der skal ske engang i fremtiden, og kristendommens påstand er, at den fremtid blev et *nu* med påskens korsfæstelse og opstandelse. Det er *nu*, vi vandrer i Herrens lys, opstandelsens lys.

Og det er dermed også de briller, vi skal læse dagens evangelietekst, igennem. Det er ikke nogen nem tekst, men læser vi den i opstandelsens lys træder meningen tydeligere frem midt i talen om korn og hvede og at hade sit liv.

Det hjælper selvfølgelig heller ikke, at vi træder ind midt i noget. ”Jesus svarede disciplene: ”Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres””. *Svarede dem*. Det er nærmest som i den der indspiste præstevits, hvor det lyder: Kristus er svaret, hvad var spørgsmålet?

Jesus svarer disciplene på hvad?

Inden vi kommer til dagens tekst, fortæller evangeliet, at der blandt de mange, der drog op til Jerusalem for at fejre påske i templet, også var nogle grækere. Og nogle af disse grækere kontakter Jesu discipel Filip, fordi

de gerne vil se Jesus. Sammen med Andreas går Filip så hen til Jesus for at fortælle ham det: Der er nogle grækere, der gerne vil se dig. Og så er det han svarer: ”Timen er kommet, da menneskesønnen skal ophøjjes” og fortsætter med at tale om kornet, der må dø i jorden for at kunne blive til flere aks med mange fold, og om det at bevare sit liv til evig tid, ikke når man elsker, men hader dette liv på jorden, og om at tjene Jesus er at følge ham og dermed blive sammen med ham.

Det er et overvældende svar, han giver. De ville jo bare se ham, de grækere. Men Jesus ville ikke være en stjerne, en kendis. Han vil ikke være et menneske, som folk kommer og ser, så de kan sige, at de selv har set ham, ligesom vi andre gør, når vi animeret fortæller om en fantastisk David Bowiekoncert, vi var til, i begejstring over oplevelsen og ikke mindst over, at vi nåede at se ham i live. De vil se et menneske, der er noget helt særligt, særlig spændende, vild, inspirerende. De vil kunne tale med om hans helt særlige karisma, og hvordan man bare kunne mærke hans nærvær ”sååååå” stærkt. Men de skal se Gud. Det er meget større, meget vildere end de overhovedet kan forestille sig, og de kan ikke se det, hvis ikke de tager opstandelsesbrillerne på.

For det er jo det, han taler om. Han dør for, at det, han har gjort og fortalt om Gud og om Gud og mennesker, ikke skal blive i en lukket lille kreds af dem, der var så heldige at se det dengang til vældig inspiration, indtil der kom en ny med kendiseffekt. Han dør,

for med opstandelsen at sanktionere og effektivere alt, hvad han har sagt og gjort, så det rækker langt ud over, hvad enkelte mennesker så i Mellemøsten engang i år nogen af 30, og så det lever hos mennesker, der hører, overalt.

”Timen er kommet”, siger han, ”nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud”. Det lyder truende og ubehageligt. Som det store maleri på kirkens endevæg, der skildrer dommens dag i al dens truende voldsomhed. Og det får det til at stritte på alle os, der synes, vi gør vores bedste og ikke synes, at det kan være meningen, at vi skal gå rundt og have dårlig samvittighed hele tiden. Hvad skal vi dømmes for? Er det måske ikke menneskeligt at fejle? Hvorfor skal jeg hade mit liv for at bevare det til evigt liv, og miste det hvis jeg elsker det? Det er jo meningsløst – hvad skulle jeg så have livet for i første omgang, hvis meningen med det er, at det skal være en jammedal med evigt liv som præmie, hvis jeg holder det ud?

Nu kan man jo have det ambivalent med dem, der ofrer sig for noget. De, der ofrer sig for den store sag og sprænger sig selv og andre i luften, dem, der ofrer sig for fællesskabet skyld, fordi ingen andre gider og presset derfor bliver for stort, eller den, der ofrer sig og påtager sig den trælse opgave og konstant minder os andre om det. De dårlige ofre. Og så Den tapre far, der i filmen forsvinder ud i rummet for derved at dø, men også redde verden og ikke mindst sin datter og hendes nye kæreste. Eller Frodo med

ringen eller Harry med arret i panden eller hvad vi nu har læst for nyligt. De gode og smukke ofre. Men pointen er ikke, at vi skal ud og heltmodigt lade os korsfæste. Det er ligesom gjort for os. Pointen er tjenesten, hverdagen og den dom, der fældes over verden hver eneste dag, fordi vi hele tiden kommer til at misse det væsentlige lige foran os i iver for at få det med, som egentlig ikke er det vigtigste.

De grækere, der kommer anstigende med Filip og Andreas skal ikke se den åh så berømte Jesus. De skal se deres liv i et nyt perspektiv og leve det i opstandelsens lys. De skal se, at det menneske, de kom for at se, er Gud. At Gud ofrede sig eller rettere gav sig hen for dem og for alle, for at han ikke bare skulle blive en god historie for børnebørnene og naboerne på linje med andre gode røverhistorier, men Den gode historie for verden. De skulle ikke se en stjerne, de skulle høre og forstå og så se deres liv i *Den* gode histories perspektiv og bære den med videre.

Det er det, der er tjenesten, som Jesus taler om: at leve sin hverdag frimodigt med de mennesker, der hører hverdagen til og handle efter hans ord, velvidende at vi nok er under dom, men i opstandelsens lys har lov at håbe på, at dommeren lader nåde gå for ret. Jeg skal ikke ofre mig og spille helt, og der er ingen forventninger om, at jeg skal redde verden, (om end det i den grad forventes at jeg ikke arbejder på det modsatte). Jeg skal ikke hade mit liv og kaste grams på det. Selvfølgelig ikke. Vi har fået vores liv af

Gud. Men jeg skal forstå, at kun der hvor jeg dagligt ofrer min forestilling om mig selv og alt hvad jeg skal gøre for at tilfredsstille denne verdens ubarmhjertige rampelys og giver mig hen til det andet menneske med fare for at miste alt, hvad jeg regner for sikkert, bliver livet til med evighedsperspektiv, også nu.

Kom, lad os vandre i Herrens lys.
Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og
bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første
begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Mette Kathrine Grosbøll

Sions Kirke

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 743: Nu rinder solen op

Nr. 392: Himlene Herre

Nr. 69: Du fødtes på jord

Nr. 362: Gør dig nu rede

Nr. 172: Se vi går op til Jerusalem